

Sintel

1

‘Ja ja, Sintel, je bazinnetje wordt vandaag 79. Oud, hé? Weet je dat ik hier al 59 jaar woon en werk? 59 jaar! Zolang ben ik hier, op het Hof van Paddeschoot, bij mijn baas, die goede oude heer Raphael. Ik weet wel dat hij schatrijk en machtig is, maar dat maakt voor mij geen verschil. Hij zegt altijd: “Melanie, wat zou ik zijn zonder jou?” Ach, met zoveel geld kun je makkelijk een andere meid betalen. Maar ik vind hem een goede baas. Want ik ben dik en lelijk en heb een gerimpeld vel. En hij geeft er niet om dat iemand zo lelijk als ik bij hem werkt.

Ooit, lang geleden, toen ik nog jong, mooi en gewoon lekker mollig was, heb ik een lief gehad. Ja, Sintel, je hoort het goed: ik ben ooit verliefd geweest. Op een boerenzoon. Hij was een beetje ruw, dat wel. Maar ik kon het met hem goed vinden. Heel goed, zelfs... Hij kon het echter ook goed vinden met mijn beste vriendin. Iets te goed, zo bleek. Hij liet me in de steek voor haar. Maar toen zij niet meer van hem wilde weten, kwam die man met hangende pootjes terug. Sintel, wat zou jij in mijn plaats gedaan hebben? Je zegt niets. Niets, dus? Haha, weet je wat ik gedaan heb? Om me op hem te wreken, heb ik me lelijk gemaakt. Heel lelijk. En heel dik. Zo lelijk en zo dik als ik nu ben... Hahaha!’

2

De vrouwen uit het dorp lopen in een wijde bocht om Melanie heen. Ze roddelen over haar, vinden haar lelijk. En vooral verdacht. Want de zwaarlijvige, lelijke, Melanie gedraagt zich heel schichtig, spreekt nooit iemand aan, en aangezien ze bijna niet uit het Hof van Paddeschoot komt, doen de vreemdste verhalen over haar de ronde. Sommigen denken zelfs dat Melanie een heks is. Haar opvallend grote, koolzwarte ogen lijken wel dwars door je heen te kijken. Je krijgt er koude rillingen van.

‘Ze is in één nacht lelijk geworden’, zeggen de vrouwen uit het dorp. ‘En dat is een teken dat ze contact heeft met de duivel!’

3

‘Sintel, heer Raphael, onze baas, is ziek. Heel ziek. Wat zeg je? Kjack, kjack? Nee, ik denk het niet. Ik denk niet dat hij ooit nog beter zal worden. Hij moet almaar overgeven, hij vermagert, zijn haar valt uit, hij heeft zwarte builen, maakt hoge koorts, vertelt soms wartaal. Maar hij wil geen dokter. Wat? Kjou? Hm... Hij denkt dat een boer uit het dorp hem proberen te vergiftigen heeft. Die boer is zo rijk als de zee diep is. Hij wil allang het Hof van Paddeschoot kopen. Maar heer Raphael wil dat niet.

Ik weet niet wat mijn baas met dit kasteel en al die grond gaat doen. Hij heeft één zoon, die hij bijkans nooit ziet. Die zoon is zijn enige erfgenaam, maar hij woont in Oostende en het Hof van Paddeschoot interesseert hem niet. Als heer Raphael sterft, dan zal alles verkocht worden. En wat moet er dan met ons gebeuren, Sintel?

Tsjak tsjak. Ik hoop dat heer Raphael beter wordt, maar ik vrees... Tsak. Zeg dat wel. Ja, die boer... Ik heb het onze baas nog niet durven te vragen, maar ik ben er zeker van dat hij die rosse verdenkt, die rotzak die hier ’s avonds altijd rondloopt en die ons probeert bang te maken.’

4

Op de boerderij van De Meester lopen de varkens zomaar los op het erf. Het gebeurt weleens dat een toevallige wandelaar of een dorpeling niet voorbij het erf durft doordat zo’n log knorrend moddervet beest midden op de straat staat. Dan komt een van de knechten het beest weer het erf op jagen. Nu en dan doet boer De Meester het zelf. Dan komt hij vloekend en

tierend van het erf gelopen en slaat brutaal het zwijn weer zijn hof op, terwijl hij het dier uitscheldt voor al wat slecht en lelijk is.

Op een avond, bij het invallen van de duisternis, zit boer De Meester op de mooi versierde houten zitbank die onder de treurwilg staat. Zijn buurman, boer Vercauteren, is er bij komen zitten, en samen drinken ze de ene beker bier na de andere.

‘Wat voor een rare vogel zit er daar in die perelaar’, zegt Vercauteren.

‘Dat zwarte mormel daar? Die mottige vogel komt hier al een paar dagen op mijn dorpel schijten’, mompelt De Meester.

Boer Vercauteren schudt het hoofd: ‘Vreemd beest, De Meester. Voor een ekster is hij te groot. Een kauw misschien?’

‘Hm’, bromt De Meester terwijl hij nog eens bijvult. ‘Zou het een kauw zijn?’

‘Een kauw, misschien... Alhoewel,’ zegt Vercauteren, ‘hij is wel zwart, maar ik heb nog nooit een kauw met een kam op zijn kop gezien.’

‘Ach, een lomp, verloren gevlogen beest, zeker? Als dat rotbeest hier morgen niet weg is, schiet ik het af.’

In één slok drinkt Vercauteren zijn bier op.

‘Aaaah, dat is goed spul. Maar ik ben ermee weg.’

‘Dat komt goed uit,’ bromt De Meester, ‘want ik moet nog een klusje klaren. Goedenavond.’

Nog maar pas heeft boer Vercauteren het erf verlaten, of de grote zwarte vogel vliegt pijlsnel weg, duikt recht op een varken af, en knalt er zwaar tegenaan. Ogenblikkelijk begint het varken moord en brand te huilen. Alsof er niets is gebeurd, vliegt de vogel weg. Het varken springt in het rond en huilt de hele buurt bij elkaar.

De Meester heeft van het schrikken de drinkbeker uit zijn handen laten vallen. Hij springt op en rent naar het huilende varken toe. Daar ziet hij het meteen: in het vel van het zwijn staat de silhouet van een vogel gebrand...

5

‘Zie je hem, Sintel? Zie je hem? Die rosse rotboer komt mij weer bang proberen te maken. Hij zwaait met zijn vuist. Hij roept. Ik weet niet wat. Het maakt me ook niet uit, het maakt me niet bang, ik trap daar niet in, ik ken hem, ik ben slimmer dan dat. Aan wat duisternis ben ik gewend. Ik zit hier veilig. Het Hof van Paddeschoot is een veilige plek.

Mijn baas moest weten dat die vent hier bijkans elke avond komt roepen en tieren en met zijn vuisten zwaaien, hij zou wat doen!

Wat zeg je? Tsjak tsjak tsjak? Ja, heer Raphael... Hij zal vast niet veel meer doen. De sukkelaar ligt zo ziek als een hond in zijn bed. Denk jij ook niet dat hij niet lang meer zal leven? Ik vrees dat hij nooit meer uit zijn bed komt. Hij ziet er echt heel slecht uit...

En die rottige boer blijft daar maar staan zwaaien met zijn fakkel, en lawaai te maken. Al een hele week staat hij daar elke avond te roepen dat hij de zaak hier in brand zal steken. Nee, Sintel, daar trap ik niet in. Kjou kjou? Oké, ik snap het al, je wil zeggen dat ook jij daar niet in tuint. Maar als Raphael gelijk heeft, is het door de schuld van die klootzak dat hij nu op sterven ligt. Dat, en nog meer, vergeef ik die boer nooit. Als die schoft denkt dat hij slim is, denkt hij maar snel iets anders. Want wie laatst lacht...’

6

Op de boerderij van boer De Meester worden de varkens geslacht. Het is een zware klus die de boer niet alleen aankan, daarom krijgt hij hulp van zijn buurman Vercauteren.

‘Zeg De Meester, naar het schijnt zou de heer van het Hof Van Paddeschoot zwaar ziek zijn. Ik heb zelfs horen zeggen dat hij op sterven zou liggen...’

Boer De Meester haalt zijn schouders op. ‘Ik weet het, ik bedoel, ik heb dat ook al gehoord. Maar wat wil dat zeggen? Van horen zeggen, hoor je veel liegen natuurlijk’, zegt De Meester.

‘Alhoewel, het zou mij goed uitkomen, want als die ouwe de geest geeft, dan koop ik dat Hof.’

Boer Vercauteren kijkt verwonderd op.

‘Ja,’ voegt De Meester er aan toe, ‘als die ouwe vrek naar de pieren gaat, dan word ik en niemand anders de nieuwe heer van Paddeschoot! Daar kun je donder op zeggen! Ik heb me jaren krom gewerkt en nu die ouwe zijn poeper dichtknijpt, is het mijn beurt.’

Boer Vercauteren knikt. ‘Zo oud is de heer van Paddeschoot toch nog niet, volgens mij...’

De Meester kijkt hem aan, opent zijn mond, maar sluit hem weer.

Wanneer ze het laatste varken slachten, roept boer Vercauteren plotseling: ‘Hé, De Meester! Wat is dat hier met dat varken?! De afbeelding van een vogel?! Ongelooflijk. Die zeug lijkt wel gebrandmerkt. Heb jij je hiermee geamuseerd?’

‘Natuurlijk niet, ben je zot? Heb ik je dat niet verteld? Weet je nog die smerige rotvogel daar in de boom?’

Vercauteren knikt.

‘Wel, dat beest is, nadat jij vertrokken was, tegen dat varken aan gevlogen. Straf hé, zo’n zwarte plek?!’

‘Zeg dat wel,’ fluistert Vercauteren, die er niet echt gerust op is. ‘Het haar lijkt wel verschroeid...’

Wanneer even later boer Vercauteren met een mes de hartstreek van het varken nadert, deinst hij ineens meters ver achteruit.

‘Wat is dat, godverdomme?!’

Hij slaat meteen een kruis.

Ook De Meester, die niets gezien heeft, loopt van het varken weg.

‘Wat scheelt er, Vercauteren?’

‘Dat varken, kijk!’

Beide mannen stappen voorzichtig weer in de richting van het dode zwijn.

‘Jezus, Maria, Jozef’, fluistert De Meester.

Op het hart van het varken is de kam van de zwarte vogel gegroeid...

7

Het is nacht.

In de torenkamer van het Hof van Paddeschoot valt het flauwe licht van de maan door de smalle ramen naar binnen en hult het kleine vertrek in een spookachtig licht. Ergens in de bossen van Puivelde weergalmt het gehuil van een verre hond.

In die kamer staat Melanie. Ze gluurt naar buiten en fluistert: ‘Daar staat hij weer, de rosse plurk. Zie hem daar staan, zie hem heen en weer zwaaien. Belachelijk.’

Ze schudt het hoofd en fluistert: ‘Etterbak, denk je nu echt dat ik geloof dat jij het Hof in brand zal steken? Denk je dat echt? Nee, je wil hier zelf zo graag wonen. Zó vreselijk graag dat je wellicht mijn baas hebt vergiftigd. Daarnet is heer Raphael in de vreselijkste pijnen gestorven. En dat is allemaal jouw schuld, klootspiraal, patjakker, luhannes!’

Voor het eerst verliest Melanie haar zelfbeheersing. Ze opent het raam en roept: ‘Jij lafaard, je wil zo graag het Hof van Paddeschoot in brand steken? Wel, ploert, stéék het dan in brand! Stéék het dan in brand! Doe maar! Nu! Komaan! Je durft niet, lafaard! Laat zien dat je lef hebt en steek het in brand! Mijn meester zal er geen last meer van hebben, en ik ook niet.’

De boer vloekt en roept daarna iets onduidelijks terug. Melanie vangt enkele woorden op, zoals teef en rijke stinker. Ze wordt er alleen maar woedend door en gilt: ‘Hoe gaat het met je varken, boer De Meester? Was het een lekker beest? Je hebt er toch van gegeten, hoop ik?! Zo’n kam op een varkenshart, dat is toch wel heel héél appetijtelijk hé!’

De Meester vloekt dat het knettert. Zijn krachttermen scheuren brutaal de nachtelijke rust aan flarden. Opnieuw blaft ergens een hond. En Melanie gaat door: ‘Blijf daar maar staan, slecht

karakter! Weet je nog, klootzak, weet je het nog, 59 jaar geleden? Wat je mij toen aangedaan hebt, ben ik nooit vergeten. 59 jaar heb ik er dagelijks aan gedacht. En nu is het mijn beurt om jou te treffen. Ik zet het je betaald. Nu. Zowaar ik hier sta, zowaar ik leef, zowaar ik Melanie heet! Luister goed naar mij, zwijn dat je bent, ik háát je, ik vervloek je! Je zult sidderen en beven, wees daar maar zeker van. De rest van je dagen zul je aan mij denken. Al zullen die dagen zeker niet zo talrijk meer zijn! Vaarwel!’

En voordat boer De Meester het goed en wel beseft, duikt Melanie het raam uit, en landt meters dieper in de wal.

Verschrikt gaat De Meester kijken. In het wateroppervlak lijkt een krater geslagen. In de vorm van een vogel. Even later is het water weer vlak als een spiegel...

8

Enkele dagen later stapt boer De Meester naar buiten uit afspanning *De Watermolen*. Hij moet zich aan de gevel vasthouden om niet te vallen. De boer duizelt en brabbelt: ‘Nu ben ik... hik... de heer van Padde... schoot. Ik alleen. Ik alleen, begrijp je dat? Begrijp je dat, Vercauterer? Hé? Ik alleen!’

De Meester leunt tegen Vercauterer aan met wie hij op de aankoop van het Hof heeft gedronken. ‘Vercauterer, Vercauterer. Die ouwe eh... hufter is... eindelijk... dood. Eindelijk. Het werd tijd. Hoog tijd. Hé, Vercauterer, hoog tijd, hé? Ja.’

Even verderop houdt De Meester halt, gaat wankelend tegen een boom plassen en waggelt verder.

‘Haha! Ook dat eh... krenge, dat eh... dik lelijk wijf van een meid, eh, is... is eindelijk verdwenen. Vercauterer, Vercauterer, weet je ’t al? Ik, en niemand anders... ik ben nu de heer van Paddeschoot! Vercauterer? Weet je ’t al? Ik ben... de heer van Paddeschoot.’ Wanneer hij na enkele kilometers bij het domein arriveert, zegt boer De Meester: ‘Morgen verhuis ik, Vercauterer. Morgen. Naar het Hof van Paddeschoot. Verhuis. En jij gaat me daarbij helpen. Waar of waar? Vercauterer, waar of waar?’

Nog voordat boer Vercauterer heeft kunnen antwoorden, slaat de kerkklok twaalf. Beide boeren staan als aan de grond genageld, want uit het niets verschijnen uit de vier windrichtingen, uit alle hoeken en kanten, allerlei gruwelijke gedaantes. Met oorverdovend geraas komt een gloeiende wagen met twee vlamme paarden recht op hen af gestormd. ‘Een hellewagen’, fluistert De Meester ontzet.

Een droef gejammer stijgt uit de dampende grachten op. Van achter de struiken weerklinkt nu en dan een holle lach. Bloederige mannen en vrouwen razen en tieren, komen naar de twee boeren toe, en blazen hun verschrikkelijke, naar rotte eieren stinkende, adem in hun gezichten...

In één klap is Vercauterer bloednuchter. Hij aarzelt niet en zet het op een lopen. Lijkbleek strompelt boer De Meester hem achterna.

De volgende nacht staan de mannen er weer.

‘We hebben gedroomd, gisteren’, zegt boer Vercauterer.

‘We waren zat’, knikt De Meester.

‘Jij was echt wel héél zat’, beaamt Vercauterer.

‘Jij niet dan?’

Maar wanneer de klok middernacht slaat, kruipt er uit de gracht een vis op poten met scherpe nagels. De boeren deinzen verschrikt achteruit. Een oorverdovend gehuil vlakbij hun oren doet de mannen onthutst weglopen. Groene griezels met gelig slijm uit hun walmende mond krijsen oorverdovend. Beide boeren draaien zich om en staan oog in oog met een hele groep gierende skeletten. Een bloedend varken komt zomaar ineens uit de grond gekropen. Het heeft de kam van een haan op zijn rug, zijn ogen staan in brand en het gilt zo luid en zo indringend

dat De Meester vreest dat hij er doof van wordt. Hij probeert zijn oren dicht te duwen. Maar dan hoort hij de stem van een mens.

‘Boer De Meester! Boer De Meester!’

Die stem kent hij...

Snel baant hij zich een weg tussen de stinkende griezels, en rent, rent, rent alsof zijn leven er van af hangt. Boer Vercauteren probeert hem te volgen. Hij struikelt, slaat hard tegen de grond, een huilend varken komt aan zijn ogen snuffelen. Met veel moeite slaagt hij erin weer recht te staan en opnieuw achter boer De Meester aan te lopen...

Wanneer ze uiteindelijk buiten adem op het erf van boer Vercauteren gearriveerd zijn, vraagt De Meester: ‘Heb jij ook een stem gehoord?’

Vercauteren kijkt hem vreemd aan.

‘Een stem? Van een mens, bedoel je? Nee, gelukkig niet. Het was zo al vreselijk genoeg.’

Het zweet loopt boer De Meester in de ogen.

‘Ik ga het Hof verkopen’, fluistert hij. ‘Ik weet genoeg nu, ik verkoop het, en ik koop mijn oude boerderij terug.’

Algauw lopen er allerlei geruchten.

Drie maanden later staat het Hof van Paddeschoot nog steeds te koop.

Niemand, niemand wil het wil kopen.

9

Het is middag. Boer De Meester staat voor de wal van het Hof van Paddeschoot.

‘Godverdegodver! Ik ben geruïneerd’, zucht hij. ‘Plat geruïneerd! Al mijn geld, ál mijn geld... heb ik in dit domein gestoken... Zware investering... Héél zware investering. Maar godver, niemand, niemand wil het kopen. Niemandniemandniemand!! En mijn eigen boerderij... mijn erf, heb ik verkocht om dit...’

Boer De Meester buigt zich over de waterspiegel. Eerst merkt hij enkel een kleine rimpeling, alsof een schrijverke steeds kleiner wordende cirkels in het water schetst. Dan merkt De Meester het. Hij schrikt ervan. Het water weerspiegelt niet zijn eigen gezicht! Hij buigt zich nog iets verder over het wateroppervlak. In het water ziet hij een gezicht. Een vaag gezicht alsof het in de diepte zit. Hoe langer De Meester kijkt, hoe scherper het gezicht wordt. Dan gaat er een schok door hem heen. Dat gezicht, dat herkent hij. Dat is het gezicht van... Melanie! Onder het wateroppervlak lijkt ze wel te spreken. Ze beweegt haar lippen, maar de Meester kan niet verstaan wat ze zegt. Dan plots opent ze haar armen en grijnst: ‘Kom maar hier!’

Op dat moment hoort hij ‘Tsjak, tsjak, kjour!’ Een grote zwarte vogel vliegt recht op boer De Meester af, en knalt met hoge snelheid vol tegen zijn achterhoofd...